

Lorin Vajsberger

ĐAVO
VOLI
DIJAMANTE

Prevela Biljana Randelović

alnari
PUBLISHING

Beograd, 2008.

GAĆICE SU RUŽNA REČ

Kada je Liino zvono neočekivano zazvonilo u devet sati u ponedjeljak uveče, ona nije pomislila: „*Hm, pitam se ko bi to mogao biti?*“ Pomislila je: „*Sranje*“. Pretpostavljala je da postoje ljudi koji se zaista raduju nenajavljenim posetiocima koji su samo „svratili“ da „se jave“, ili da „vide šta ima“. Pustinjaci, verovatno. Ili oni ljudi sa srednjeg Zapada koje je videla predstavljene u „Velikoj ljubavi“, koji nose pite sa jabukama, ali ih nikada nije upoznala – da, njima to verovatno nije smetalo. Ali ovo! Ovo je bila uvreda. Ponedjeljak več je bila svetinja, potpuno van granica za ostatak sveta – vreme Odsustva Ljudskog Kontakta, kada je Li mogla da se izležava u majicama i da gleda jednu za drugom predivnu epizodu TiVo-vog* „Projekta bekstvo“. To je bilo jedino vreme koje je provodila sama čitave nedelje i, iako je to od nje zahtevalo nešto intenzivnog treniranja, uspela je da natera svoje prijatelje, svoju porodicu i svog dečka, Rasela, da se tome povinuju. Devojke su još krajem devedesetih prestale da pitaju Li za planove za ponedjeljak več; Rasel, koji je na početku njihove veze otvoreno smetao, sada je tiho obuzdavao svoje negodovanje (a u sezoni fudbala čak uživao što ima slobodne večeri ponedeljkom); njena majka je uspela da jedno več nedeljno ne okrene telefon, nakon svih ovih godina konačno prihvativši činjenicu da neće dobiti povratni poziv do utorka ujutru, bez obzira na to koliko je puta pritisnula „ridajl“. Čak se i Liin izdavač suzdržavao da joj dodeli nešto za čitanje ponedeljkom uveče... ili, ne daj bože, da je uznemiri

* TiVo DVR – organizacija koja vrši isporuke snimaka serija, filmova, emisija i sl. na kućnu adresu.

telefonskim pozivom. Upravo zato je bilo toliko neverovatno da je neko pozvonio na njena vrata – bilo je neverovatno i izazivalo je paniku.

Pretpostavljajući da je u pitanju njen domar koji je došao da promeni filter na klimi, ili jedan od dostavljača iz „Vrućih enčilada“ koji donosi meni, ili je, što je najverovatnije od svega, neko pobrkao njena vrata sa vratima nekog od njenih suseda, ona je pritisnula „mjut“ dugme na daljinskom i nije mrdala nijedan mišić. Nagnula je glavu u stranu kao labrador, naprežući se da čuje bilo kakvu potvrdu da je uljez otišao, ali sve što je čula bilo je tupo, neprestano lupanje odozgo. Pošto je patila od onoga što je njen bivši psihijatar nazivao „osetljivost na buku“, a što su svi ostali opisivali kao „proketo neurotična“, Li je, naravno, istražila sve o susedu iznad svog stana pre nego što je uložila svoju životnu ušteđevinu: taj stan je možda bio najsavršeniji od svih koje je videla u godinu i po dana traženja, ali ona nije htela da rizikuje.

Li je tražila od Adrijane informacije o ženi iznad nje u stanu 17D, ali je njena prijateljica samo napućila svoje pune usne i slegla ramenima. Bez obzira na to što je Adrijana od pre dve decenije, kada su se njeni roditelji doselili iz Sao Paola u Njujork, živela u stanu koji zauzima čitavo potkrovlje, u potpunosti je prihvatila onaj njujorški *obećavam da te neću primećivati ako i ti mene ostaviš na miru* stav prema svojim komšijama. I tako je na olujno, decembarsko subotnje jutro, baš pre Božića, Li promuvala vrataru zgrade dvadeset dolara u stilu Džejmsa Bonda i čekala u hodniku pretvarajući se da čita neki rukopis. Nakon tri sata skeniranja iste anegdote stotinu puta, vratar se glasno nakašljao i *značajno* je pogledao preko naočara. Bacivši pogled na gore, Li je osetila trenutni talas olakšanja. Ispred nje je, uklanjajući QVC katalog iz nezaključanog sandučeta, stajala punačka žena u tufnastoj kućnoj haljini. *Ni dan mlađa od osamdeset*, pomislila je Li uzdahnuvši sa olakšanjem; neće biti štikli koje lupaju o parket, neće biti žurki u sitne sate, neće biti parade posetilaca koji trupkaju naokolo.

Odmah sutradan, Li je napisala ček za kaparu, a dva meseca kasnije se uselila u svoj *skoro kao novi*, jednosobni stan iz snova. Sa renoviranim kuhinjom. I ogromnom kadom. I više nego pristojnim pogledom

* QVC je multinacionalna korporacija specijalizovana za kupovinu od kuće. (prim. prev.)

na Empajer stejt bilding sa severne strane. Možda je to bila jedna od najmanjih stambenih jedinica u zgradi, OK – *najmanja*, ali od trenutka kada je Adrijana pomenula da se jedini dobar frajer u njenoj zgradi seli pre nego što je imala šansu da ga zavede, Li je osetila da joj je suđeno da poseduje taj stan. *Kredit Svis** premestila je dobrog frajera u London, a on je, želeći da ode sa što manje gužve i utešen ogromnim budžetom za preseljenje, odmah prihvatio Liinu preisku prvu ponudu. To mesto je bilo san, mali, prelepi, srećni san u zgradi za koju je mislila da nikada neće moći sebi da priušti, a svaki bestidno zacenjeni kvadratni metar platila je svojim vrednim radom i štednjom.

Kako je mogla da predvidi da je njena naizgled bezopasna susetka iz stana iznad posvećeni nosilac masivnih, drvenih, ortopedskih klompi? Li je redovno prekorevala sebe zbog amaterskog razmišljanja da su visoke potpetice jedini rizik za buku. Naravno, pre nego što je uočila svoju susetku kako nosi omraženu obuću na još jednom putu do poštanskog sandučeta, smislila je detaljno objašnjenje za neuromnu buku odozgo. Odlučila je da je da žena morala biti Holandanka (pošto svi znaju da Holandani nose klompe), najverovatnije je bila matrijarh ogromne ponosne holandske porodice, stalno je primala posete nebrojene dece, unuka, nećaka, braće i sestara, daljih rođaka i uopšte, ljudi koji traže njen savet... koji su, najverovatnije, svi i sami bili holandski nosioci klompi. Sada je znala (nakon što se jednog dana na hodniku pravila zainteresovana kada je videla da njena susetka nosi stezник za zglob) da je ta žena patila od raznoraznih bolesti stopala koje odvratno zvuče, uključujući (ali ne samo) *plantar fasciitis*, urasle nokte, neurome i kurje oči. Li je odgovorila sa što je mogla više saosećanja, a onda je otrčala gore da proveri svoju kopiju pravila kućnog reda. Naravno, pravila su diktirala da vlasnici stanova moraju da prekriju tepisima 80% svog parketa – a onda je shvatila da je to sasvim nebitna činjenica, pošto je sledeća strana govorila da je njena susetka iz stana iznad predsednica kućnog saveta.

Li je izdržala skoro četiri meseca neprestanog lupanja klompama, što bi joj bilo smešno da se dešavalo nekom drugom. Njeni nervi su bili

* Druga po veličini švajcarska banka. (prim. prev.)

direktno povezani sa jačinom i učestalošću lupanja, za šta je stalno govorila sebi da je luda pomisao, možda čak i malo paranoidna, ali nije se toga mogla otresti. Ujednačeno *tamp-tamp-tamp* upravo je prešlo u *tampeti-tamp-tampeti-tamp-tamp* šemu, kada je Liino srce počelo da kuca u tom ritmu. Pokušala je da diše polako, ali su njeni izdisaji bili kratki i oštri, isprekidani malim udisajima. Dok je buljila u svoj bleđi ten (za koji je dobrim danima mislila da je „eteričan“, a ostalim ga je prihvatila kao „bezbojan“) u ogledalu na ormanu u hodniku, tanak odsjaj znoja počeo je da joj kvasi čelo. Činilo se da se ta stvar sa znojenjem i lupanjem srca dešava sve češće – i to ne samo kada čuje treskanje drveta o drvo. Ponekada bi se Li probudila iz tako dubokog sna da je skoro bolelo, samo da bi otkrila da joj srce lupa i da joj je posteljina natopljena. Prošle nedelje, tokom inače sasvim opuštajuće *šavasne** – osim onog puta kada instruktor nije mogao da ne pusti *a capella* verziju *Amazing Grace* preko zvučnika, osetila je oštar bol kako joj probada grudi pri svakom odmerenom udisaju. I baš tog jutra, dok je gledala ljudsku plimu pretplatnika javnog prevoza kako se sabijaju u voz N – prisiljavala je sebe da ide podzemnom železnicom, ali je mrzela svaki sekund toga – Li je osetila kako joj se steže grlo a puls ubrzava. Postojala su samo dva prihvatljiva objašnjenja i, iako je ponekada znala da bude pomalo hipohondrična, nijednom nije pomislila da je kandidat za srčani udar: To je, prosto i jednostavno, bio napad panike.

U neefikasnom pokušaju da rastera paniku koja joj je stezala telo, Li je pritisnula slepoočnice vrhovima prstiju i protegnula vrat sa jedne na drugu stranu, ali ništa od toga nije imalo nikakvog efekta. Osećaj je bio kao da njena pluća mogu da se rašire na samo desetinu svog kapaciteta i, dok je razmišljala ko bi našao njeno telo – i kada, začula je tiho, prigušeno jecanje, a zvono na njenim vratima se još jednom oglasilo.

Na vrhovima prstiju prišla je vratima i pogledala kroz špijunku, ali je videla samo prazan hodnik. *Ne nasedam na ovo*, pomislila je napuštajući sav trud da bude tiha dok je okretala vratarev broj. U Njujorku ljudi upravo ovako završavaju opljačkani i silovani – tako što ih neki kriminalni genije nasamari da otvore vrata. Nema veze što je obezbeđenje njene

* Ležeći položaj za meditaciju (prim. prev.)

zgrade moglo da se meri sa UN-ovim, ni što za osam godina života u gradu nije lično upoznala nikoga ko je bio makar odžeparen, niti što su šanse da će ubica psihopata izabrati baš njen stan od više od dve stotine jedinica u njenoj zgradi bile vrlo male... Tako je sve to počinjalo.

Vratar se javio nakon što je telefon četiri puta beskraino dugo zvonio.

„Žerar, ovde Li Ejsner iz 16D. Neko je ispred mojih vrata. Mislim da pokušava da provali. Možeš li odmah da dođeš gore? Treba li da zovem 911?“ Reči su izlazile u paničnoj gužvi dok je Li šetala gore-dole malim hodnikom i stavljala kockice *nikoreta*** u usta direktno iz pakovanja.

„Gospođice Ejsner, naravno, odmah ću nekoga poslati gore, ali možda ste pomešali gospođicu Solomon sa nekim drugim? Došla je pre nekoliko minuta i direktno otišla ka vašem stanu... što je dozvoljeno nekome sa vaše liste ljudi kojima je stalno odobren ulaz.“

„Emi je ovde?“, upitala je Li. Sasvim je zaboravila na svoju neizbežnu smrt od bolesti ili ubistvom i otvorila je vrata da bi našla Emi kako se ljulja napred-nazad na podu hodnika, kolena priljubljenih uz grudi i obraza oblivenih suzama.

„Gospođice, mogu li vam još nekako pomoći? Da li i dalje treba...“

„Hvala na pomoći, Žerar. Sada smo dobro“, rekla je Li, zaklopivši mobilni i gurnuvši ga u kengur-džep na svom džemperu. Bez razmišljanja je kleknula i obavila ruke oko Emi.

„Dušo, šta nije u redu?“, tiho je rekla, skupljajući Emini suzama natopljenom kosu u rep. „Šta se desilo?“

Ispoljavanje brige donelo je novu bujicu suza. U roku od nekoliko sekundi, Emi je tako snažno jecala da se čitavo njeno majušno telo treslo. Li je protrčala kroz mogućnosti koje bi mogle izazvati takav bol i setila se samo tri: smrt u porodici, neizbežna smrt u porodici, ili muškarac.

„Mila, jesu li u pitanju tvoji roditelji? Da li im se nešto desilo? Da li se Izi nešto desilo?“

Emi je odmahнула glavom.

„Pričaj sa mnom, Emi. Je li sve u redu sa Dankanom?“

* Policiju (prim. prev.)

** Nikotinske žvake (prim. prev.)

Ovo je izazvalo tako žalosno cviljenje, da je Li zbolelo samo što ga je čula. Bingo.

„Gotovo je“, plakala je Emi, dok joj je glas zapinjao u grlu. „Zauvek je gotovo.“

Emi je to objavila ne manje od osam puta za poslednjih pet godina koliko su se ona i Dankan zabavljali, ali večeras je to izgledalo drugačije.

„Dušo, sigurna sam da je sve to samo...“

„Upoznao je nekoga.“

„On je *šta*?“ Li je spustila ruke i sela na članke.

„Žao mi je, dozvoli da to preformulišem: ja sam mu kupila nekoga.“

„Zaboga, o čemu govoriš?“

„Sećaš se kada sam mu platila članstvo u *Kleju* za njegov trideset prvi rođendan zato što je tako očajnički želeo da se vrati u formu? A on onda nikada nije otišao – ni jedan jedini put za dve jebene godine – zato što, prema njemu, nije bilo „efikasno korišćenje njegovog vremena“ da samo ode tamo i stoji na vodeničkom točku? Zato sam onda, umesto da samo otkažem čitavu prokletu stvar i zaboravim na to, ja, izuzetni genije, odlučila da mu platim seriju treninga sa profesionalnim trenerom kako ne bi morao da protraći nijedan tren svog dragocenog vremena vežbajući kao i svi ostali.“

„Mislim da vidim kuda ovo ide.“

„Šta? Misliš da ju je kresnuo?“ Emi se sumorno nasmeja. Ponekada je iznenađivalo ljude da vide Emi da pljuje po nekome sa takvom žestinom; ona je, ipak, imala pedeset jedan kilogram i nije izgledala starije od tinejdžerke; ali Li jedva da je to više i primećivala. „I ja sam tako mislila. Mnogo je gore od toga.“

„To zvuči dovoljno loše, srce.“ Li je mislila da su srdačno saosećanje bez zadržke i podrška najbolje što može da ponudi, ali Emi nije delovala utešeno.

„Verovatno se питаš kako bi moglo postati gore, je l' da? Pa sad ću ti reći. Nije je samo kresnuo – sa tim bih možda i mogla da se izborim. Neeeee, ne moj Dankan. On se *zaljubio u nju*. Emi je ispisala navodnike prstima i zakolutala svojim zakrvavljenim očima. On *čeka*, otvoreni navodnici – zatvoreni navodnici, dok ona ne bude *spremna*. Ona je DEVICA, zaboga! Trpela sam pet godina njegovog varanja, laži

i nastranog, uvrnutog seksa da bi on mogao DA SE ZALJUBI U DEVICU-TRENERA KOJU SAM JA UNAJMILA, U TERETANI KOJU JA PLAĆAM? Zaljubljen! Li, šta ću da radim?“

Li, kojoj je laknulo što konačno može da uradi nešto opipljivo, uze Emi za ruku i pomože joj da ustane. „Uđi, dušo. Hajdemo unutra. Skuvaću nam čaj i možeš da mi pričaš šta se dogodilo.“

Emi je šmrknula. „Oh, bože, zaboravila sam... danas je ponedjeljak. Ne želim da smetam. Biću dobro...“

„Ne budi smešna. Nisam ništa ni radila“, slagala je Li. „Ulazi ovog trenutka.“

Povela ju je do kauča i nakon što je potapšala prepunjeni naslon za ruke kako bi joj pokazala gde treba da spusti glavu, nestala je iza zida koji je odvajao dnevnu sobu od kuhinje. Sa svojim tačkastim radnim površinama od granita i novim kućnim aparatima od nerđajućeg čelika, kuhinja je bila Liina omiljena prostorija u čitavom stanu. Svi njeni lonci i tiganji su visili sa kuka ispod stolarije poređani po veličini, a sav njen pribor i začini su bili opsesivno organizovani u jednake posude. Mrvice, fleke, folije, prljavi sudovi – nisu postojali. Frižider je izgledao kao da ga je neko očistio *huverom*, a radne površine su bile u potpunosti bez mrlja. Ako je bilo moguće da prostorija personifikuje vlasnikovu neurotičnu ličnost, onda su kuhinja i Li mogle biti identične bliznakinje.

Napunila je čajnik (kupljen prošle nedelje na kućnoj rasprodaji u *Blumingsdejlju*), na poslužavnik je visoko nagomilala sir i *vit tinsom** i provirila kroz prozor u dnevnu sobu da bi se uverila da se Emi udobno odmara. Videći je da leži na leđima sa rukom prebačenom preko očiju, Li je izvukla mobilni i odabrala Adrijanino ime iz imenika. Otkucala je: SOS. *E & D gotovi. Dolazi ovamo što pre.*

Imaš li *advil***?“; oglasila se Emi sa kauča. A onda, nešto tiše promrmlja: „Dankan je uvek nosio *advil* sa sobom.“

Li je otvorila usta da kaže da je Dankan uvek nosio mnogo stvari – vizitkartu svog omiljenog servisa za poslovnu pratnju, malu sliku

* Marka krepera

** Ibuprofen u gelu.

sebe kao deteta i, povremeno, jednu ili dve genitalne bradavice, za koje se kleo da su samo „izrasline na koži“, ali se obuzdala. To bi bilo lice-merno: uprkos opštem mišljenju, ni Li nije bila baš u najboljoj vezi na svetu, ali je izbacila iz uma pomisao na Rasela.

„Naravno, doneću ti za minut“, rekla je isključujući čajnik koji je pištao. „Čaj je gotov.“

Samo što su devojke uzele prve gutljaje, oglasilo se zvono na vratima. Emi je pogledala u Li, koja je samo rekla: „Adrijana“.

„Otvoreno je!“, viknula je Li ka ulaznim vratima, ali je Adrijana već i sama to shvatila. Uletela je u dnevnu sobu i stala sa rukama na kukovima, gledajući scenu.

„Šta se dešava ovde?“, zahtevala je da zna. Adrijanin pomalo brazilski naglasak, tek nešto više od mekog, seksi pevušenja kada je bila mirna, činio ju je skoro nerazgovetnom kada je, po njenim rečima, bila „uzbuđena“ zbog nekoga ili nečega. Što je bilo skoro uvek. „Gde je piće?“

Li je pokazala prema kuhinji. „Voda je još vruća. Pogledaj policu iznad mikrotalasne. Imam gomilu ukusa u...“

„Bez čaja!“, ciknula je Adrijana i pokazala na Emi. „Zar ne vidiš da je očajna? Trebaju nam *prava* pića. Napraviću kajperinje.“

„Nemam mentu. Ni limete. Zapravo, nisam sigurna da uopšte imam pravu vrstu pića“, reče Li.

„Ja sam sve donela.“ Adrijana je podigla veliku papirnu kesu iznad glave i iscerila se. Li je često nalazila da je Adrijanina naglost iritantna, ponekad je bila i previše, ali večeras joj je bila zahvalna zato što je preuzela kontrolu nad situacijom. Prošlo je skoro dvanaest godina otkako je Li prvi put videla Adrijanin osmeh, a i dalje ju je zapanjivao i pomalo činio nervoznom. *Kako je moguće da neko bude toliko lep?* Pitala se po stotinu hiljaditi put. *Koja je viša sila uredila tako savršenu harmoniju gena? Ko je odlučio da jedna jedina duša zasluži takvu kožu?* To je bilo tako fundamentalno nepravedno.

Prošlo je još nekoliko minuta pre nego što su pića bila izmešana i podeljena i pre nego što su se svi smestili; Emi i Adrijana su se ispružile na kauču, Li je sedela prekrštenih nogu na podu.

„Dakle, reci nam šta se desilo“, reče Li, stavljajući ruku na Emin članak. „Samo polako i ispričaj nam sve o tome.“

Emi je uzdahnula i istog trena zaplakala: „Pa i nema mnogo toga da se kaže. Ona je apsolutno neodoljiva – mislim, toliko slatka da ti se smuči. I mlada je. Stvarno, stvarno mlada.“

„Šta je stvarno, stvarno mlada?“ upitala je Li.

„Dvadeset tri.“

„I nije *toliko* mlada.“

„Ima *majspejs* profil“, reče Emi.

Li napravi grimasu.

„I ima je na *fejsbuku*.“

„Bože moj“, promuca Adrijana.

„Da, znam. Njena omiljena boja je boja lavande, a njena omiljena knjiga je *Dijeta sa južne* obale i prosto obožava testo za kolače i logorske vatre i da gleda crtaće subotom ujutru. Oh, i ona naprosto *mora* da dobije svojih devet sati sna, inače je stvarno, stvarno nervozna.“

„Šta još?“, upita Li, iako je mogla predvideti odgovor.

„Šta još želiš da znaš?“

Adrijana je započela rundu nalik na kviz.

„Ime?“

„Brajana Šeldon.“

„Koledž?“

„SMU, glavni predmet joj je bila Komunikacija, Kapa kapa gama.“ Emi je poslednje tri reči izrekla sa savršenim naglaskom Devojke iz Velija.

„Rodni grad?“

„Rođena u Ričmondu, podignuta u predgrađu Čarlstona.“

„Muzika?“

„Kao da uopšte i moraš da pitaš. Keni Česni.“

„Sport u srednjoj školi?“

„Hajde da to kažemo uglas...“, rekla je Emi.

„Navijačica“, uzviknuše Adrijana i Li istovremeno.

„Istina“, uzdahnula je Emi, ali onda se osmehnula na trenutak. „Našla sam neke njene slike na veb sajtu fotografa sa venčanja njene sestre – ona uspeva da izgleda dobro čak i u patkastoj haljini od tafta. Čitava stvar je da ti se skroz smuči.“

Sve devojke su se nasmejale, budući da su sve bile naviknute na ovu, najstariju od ženskih tradicija za povezivanje. Kada je vaš život u kaljuzi, a ime vašeg dečka iznenada izroni na *weddingchannel.com*, ništa nije pružalo toliko utehe kao ogovaranje nove devojke. Zapravo, one su se tako i sprijateljile. Li i Emi su se upoznale na Astronomiji 101, času koji su obe pohađale kako bi ispunile strašni obavezni broj prirodnih predmeta. Nijedna od njih dve nije shvatila, dok nije bilo prekasno, da je astronomija zapravo agresivna mešavina hemije, računanja i fizike – a ne šansa da se nauče nazivi svih sazvežđa i da se gleda u lepe zvezde, kako su se obe u početku nadale. Pošto su bile dva najmanje sposobna člana grupe sa najnižim rezultatima, njihov mentor je povezo dovoljno engleskih reči da ih obavesti da bi im bilo bolje da počnu da se popravljaju, inače rizikuju da padnu iz tog predmeta, što je dalo podstreka Li i Emi da se sastaju tri puta nedeljno u salonu za učenje u Emi-noj spavaonici. To je bila staklom odvojena, fluorescentno osvetljena čaura koja se protezala između kuhinje i zajedničkog kupatila. Devojke su tek počinjale da se bave pregledom napomena za predstojeći semestar, kada su začule lupanje praćeno raspoznatljivim ženskim urlanjem. Emi i Li su se pogledale i nasmešile dok su slušale ljutite reči koje su bile razmenjivane na dnu hodnika, sigurne da je to samo još jedna svađa između ponižene devojke iz sestrinstva i pijanog tipa koji je nije zvao sutradan. Međutim, vikanje se promenilo i Emi i Li su u roku od nekoliko sekundi videle kako predivna plavuša kose boje meda sa seksi akcentom biva zasuta verbalnim rafalom jedne histerične, zajapurene, znatno manje lepe plavuše direktno ispred salona za učenje.

„Ne mogu da verujem da sam glasala za tebe!“, vrištala je zajapurena devojka. „Ustala sam pred čitavim sestrinstvom da bih govorila u tvoju korist, a ti mi ovako pokazuješ svoju zahvalnost? Tako što spavaš sa mojim dečkom?“

Predivna riba sa akcentom je uzdahnula. Kada je progovorila, to je bilo sa tihom ravnodušnošću. „Emi, rekla sam da mi je žao. Nikada to ne bih uradila da sam znala da je tvoj dečko.“

Ovo nije smirilo vrištalicu. „Kako je moguće da nisi znala? Mislim, bili smo zajedno već mesecima!“

„Nisam znala zato što je sinoć prišao *meni*, flertovao *sa mnom*, *meni* je plaćao pića i *mene* je pozvao na žurku svog bratstva. Žao mi je što mi nije palo na pamet da je taj tip imao devojkicu. Da jeste, uveravam te da ne bih bila zainteresovana.“ Devojka je ispružila ruku kao gest pomirenja i izvijnjenja. „Molim te. Muškarci nisu toliko važni. Hajde da zaboravimo na to, OK?“

„Da zaboravimo na to?“, prošištalala je devojka, skoro režeći kroz stisnute zube. „Ti si samo mala brucoška kurva, koja spava sa starijima zato što misli da im se stvarno sviđa. Drži se podalje od mene i drži se podalje od njega, i drži svoju glupu, brucošku droljavost van mog života. Jasno?“ Devojčin glas se pojačavao; kada je pitala Adrijanu da li je razumela, već je ponovo vikala.

Emi i Li su posmatrale kako Adrijana baca dug pogled na devojkicu, kao da u svom umu vaga odgovor, odlučuje protiv i prosto kaže: „Savršeno sam razumela.“ Istog trena se ljutita plavuša okrenula na jednoj *Pumi* i žurno udaljila. Adrijana je konačno dozvolila sebi da se nasmeši pre nego što je primetila da Emi i Li posmatraju iz salona.

„Da li ste videle to?“, upitala je Adrijana prolazeći kroz dovratak.

Emi se nakašljala, a Li je pocrvenela i klimnula glavom. „Baš je bila besna“, rekla je Li.

Adrijana se nasmejala: „Kao što je ona tako ljubazno istakla, ja sam samo glupa brucoškinja. Kako ja mogu da znam ko se ovde sa kim zabavlja? Naročito kada mi je tip koji je u pitanju pola večeri pričao kako je sjajno biti opet sam nakon što je bio u vezi protekla četiri meseca. Da li je trebalo da ga povežem na poligraf?“

Li se zavalila u svoju stolicu i uzela gutljaj dijetalne *koka-kole*.

„Možda bi trebalo da počneš da nosiš spisak svake starije same devojke u kampusu i njihove telefonske brojeve. Tako ćeš, svaki put kada budeš upoznala tipa moći da zoveš svaku od njih i da se uveriš da nijedna od njih ne polaže ama baš nikakvo pravo na njega.“

Adrijanino lice se razvuklo u ogroman osmeh i Li je istog trena bila šarmirana: Odmah je videla zašto je tip od prethodne večeri izgubio sećanje na svoju devojkicu u Adrijaninom prisustvu. „Ja sam Adrijana“, rekla je ona, prvo mahnuvši Li, a zatim i Emi. „Takođe poznata i kao Kraljica drolja klase 2000.“

„Ćao. Ja sam Li. Mislila sam da projurim kroz drugi semestar dok nisam upoznala tebe, *sestro*. Zato, hvala na informativnoj lekciji.“

Emi je presavila ćošak svoje sveske i nasmešila se Adrijani. „Ja se zovem Emi. Poznata sam i kao Poslednja preostala devica u klasi 2000, ako već nisi ćula. Drago mi je što smo se upoznale.“

Te noći su devojke pričale tri sata a kada su završile, napravile su plan igre za nekoliko narednih nedelja: Adrijana će napustiti sestrintstvo kom se pridružila samo pod pritiskom svoje majke, Li će povući svoju prijavu za preskakanje prolećnog semestra, a Emi će izgubiti nevinost istog trena kada bude upoznala odgovarajućeg kandidata.

Tokom dvanaest godina od te večeri, devojke jedva da su napravile pauzu da udahnu vazduh.

„A takođe sam proćitala na *frendsteru* – koristeći Dankanovu lozinku, naravno – da ona sanja da ima dva dećaka i devojćicu i da želi da bude mlada mama. Zar to nije preslatko? Ćini se da taj detalj ne smeta Dankanu.“

Li i Adrijana su razmenile poglede i pogledale u Emi, koja se sasvim unela u uklanjanje koćice oko nokta jedne ruke drugim noktom, oći-gledno se trudeći da ne zaplaće.

Aha, tu je bio problem. Godište nove devojke, njeno navijanje, ćak i njeno „oh, tako neodoljivo“ ime moćda su mogli da dovedu Emi do besa, ali nisu bili nepodnošljivi; ćinjenica da je *i ona želela da postane mama* što je pre moguće, bila je prava muka. Jer, koliko god vremena unazad je iko mogao da se seti, Emi je bila vrlo rećita u vezi sa svojom željom da ima decu. Bila je opsednuta. Svakome ko bi slušao, govorila je kako želi ogromnu porodicu i kako je želi što je pre moguće. Ćetvoro, petoro, šestoro dece – dećaci, devojćice, po nekoliko i jednih i drugih; sve to nije bilo bitno za Emi, samo da se desi... uskoro. I iako je Dankan bolje no iko znao koliko je jako Emi želela decu, uspevaio je da se izmigolji iz svakog ozbiljnijeg razgovora na tu temu. Tokom prve dve godine njihove veze Emi je ovu naroćitu želju drćala za sebe. Na kraju krajeva, bilo im je samo dvadeset pet i ćak je i ona znala da je u budućnosti bilo dovoljno mesta za sve to. Ali kako su njihove zajednićke godine poćele da prolaze vorp brzinom i kako je Emi poćinjala sve više da insistira, Dankan je postajao sve oprezniji. Povremeno bi rekao stvari

kao, „statistički gledano, postoje šanse da ću jednog dana imati dece“, a Emi bi ignorisala nedostatak entuzijazma kod te izjave i upadljiv izbor zamenice, umesto toga se koncentrišući na činjenicu da je Dankan izrekao dve magične reči: „Imaću decu.“ Zbog te dve magične reči, iako izvadene iz konteksta i odvojene od originalne namere, Emi je dopuštala Dankanu njegove kasne izlaske i noćna odsustva zbog „posla“, a jednom i neobjašnjivi – sam bog zna kako – kontakt sa hlamidijom. Na kraju krajeva, on je pristao da bude otac njene buduće dece.

Adrijana je prva prekinula tišinu, radeći ono što uvek radi kada joj postane neprijatno: u potpunosti je promenila temu.

„Li, *kerida*, napolju je osamdeset pet stepeni. Zašto si ti obučena kao da smo usred zime?“

Li je pogledala dole u svoje vunene pantalone i džemper i slegnula ramenima.

„Zar se ne osećaš dobro? Da li ti je hladno?“

„Ne znam, to mi je bilo pri ruci. Kakve veze ima?“

„Nije bitno, samo je neobično kako se neko toliko, kako da to kažem, *svestan temperature*, već ne topi od vrućine.“

Li nije bila spremna da prizna da joj jeste bilo vruće, previše vruće, ali postojale su okolnosti koje to objašnjavaju. Adrijana je možda pitala, ali definitivno nije želela da čuje da se Li zamotala u odeću zato što je mrzela kada joj se ruke ili butine lepe za kožni kauč. Da joj je, naravno, bilo draže da sedi u boksericama i topiću, ali lepljivost kože na kožu, da ne pominjemo cepajuće zvuke koji bi se čuli svaki put kada bi promenila položaj, činili su to nemogućim. Li je znala da bi mislile da je luda kada bi im objasnila da je zapravo već nosila sve svoje lagane, dugačke pidžame (i sve svoje trenerke za jogu) i da su, zato što je više volela da ih nosi bez donjeg veša, one zaista bile samo za jednu upotrebu i da su prilično brzo završavale na pranju. Tako da je ona, u stvari, nosila vuneno odelo samo zato što je to bila jedina čista opcija u njenom ormaru koja je mogla da je zaštititi od omraženog kožnog kauča za koji su i njena majka i Emi insistirale da će biti pravi izbor, iako je Li zapravo želela moderniji tekstil koji ne bi stvarao osećaj kao da sve vreme sedi u kadi gumenog cementa. A da i ne pominjemo činjenicu da će za nekoliko kratkih meseci (šest) biti zima i da će ona i dalje morati da se oblači kao

Eskim, bez obzira na to koliko je udobno toplim održavala svoj stan, jer će kauč biti hladan kao led kada dotakne njenu голу kožu, umesto nežan i mekan kao kauč od mikrosvejda na koji su svi ostali stavili veto. Ne, bilo bi bolje sve to ostaviti na miru.

„Hm“, promrmljala je Li, nadajući se da će prekinuti razgovor tako što neće reći ništa. „Mislim da smo spremne za još jednu turu.“

Drugo piće je skliznulo lakše nego prvo, zapravo toliko lakše da čak ni pojačano lupanje od gore nije činilo da se Li oseća toliko... izbačeno iz ravnoteže. Bilo je vreme da se udruže za svoju prijateljicu.

„Dakle, reci nam tri najbolje stvari koje navijačica ne bi bila oduševljena da sazna o Dankanu“, rekla je Li sastavljajući pete i gurajući kolena ka podu, osećajući istezanje unutrašnje strane butina.

„Da, da, dobra ideja“, dodala je Adrijana.

Pramen Emine prirodno smeđe kose – ona je bila jedina od njih tri, a možda i jedina žena na Menhetnu, koja nikada nije farbala kosu, nikada nije koristila pakovanje, nije je posvetljivala, peglala, ma čak nije ni prskala limunov sok na svoju do ramena dugu grivu – ispao je iz njenog repića prekrivajući polovinu njenih šiški i čitavo levo oko. Li je žudela da posegne i ušuška ga iza Eminog uveta, ali je odolela. Umesto toga je ubacila još jednu kockicu *nikoreta* u usta.

Emi je podigla pogled. „Kako to misliš?“

„Pa, koje su njegove mane? Odvratne navike? Ono što ti se ne sviđa?“, upitala je Li. Adrijana je iznervirano podigla ruke. „Ma hajde, Emi. Bilo šta. Čudi, nešto na šta se prima, zavisnosti, tajne... To će učiniti da se osećaš bolje. Reci nam šta nije u redu sa njim.“

Emi je šmrknula. „Nije bilo nič...“

„Nemoj da si se usudila da kažeš da je sa njim bilo sve u redu“, prekide je Li. „Sada, priznajem, Dankan je bio veoma“, tu je Li napravila pauzu, želeći da kaže „manipulativan“ ili „pokvaren“ ili „lažljiv“, ali se na vreme zaustavila, „...šarmantan. Ali morao je imati *nešto* o čemu nam nikada nisi pričala. Neka poverljiva informacija koja će malu, kočopernu Brajanu naterati da okači svoje pom-pomove o klin.“

„Narcisoidni poremećaj ličnosti“, požurivala je Adrijana.

Li je odmah uskočila da da podršku. „Erektilnu disfunkciju?“

„Kockarsku zavisnost?“